

1

Prea frumos nu arăta cadavrul.

Stăteam în hală, unde domnea liniștea. Schelski trase seritarul. Cadavrul găsit în apă. Ce să mai recunoști la el?

În biroul său, îmi arătă pozele.

— O compatrioată de-a ta, spuse el pe tonul său inconfundabil, o româncă.

Îmi aruncă o privire scrutătoare.

— O cunoști?

Am negat dând din cap. Mi-era însă clar că era Erika.

Dar asta nu intenționam să-i mărturisesc lui Schelski. Aveam motivele mele.

Voiam întâi să afli cât știa Schelski. Să fi fost într-adevăr o simplă speculație asupra provenienței ei sau el chiar bănuia ceva?

Mă numesc Dino Schullerus. Astăzi mă numesc aşa. Faptul că înainte mă chema altfel constituie o poveste lungă, care se poate explica pe scurt. Se poate explica, nu povesti.

Lucrez pentru o agenție de detectivi particulari. Noi facem de toate. Căutăm câini rătăciți, recuperăm prostitute care se droghează, depistăm moștenitori dați dispăruți și documentăm cazuri de adulter.

Adulter. Cu asta a început totul.

La agenție toți îmi spun Românul. La fel și atunci: un caz pentru Român! Erika Osthoff; soțul ei – clientul nostru.

Rezolvăsem deja câteva cazuri asemănătoare spre mulțumirea atât a angajatorului, cât și a clientului.

— Dino, îmi spuse secretara uitându-se galeș la mine. După felul în care pronunța numele Dino, s-ar fi putut crede că mă considera italian. Românilor le place să treacă drept italieni, iar eu am trecut deseori drept italian. Dino, îmi zise, până la urmă te specializezi în probleme conjugale, să fii tu oare chiar atât de conservator?

Îmi vorbea adesea cu subînțeles, spunându-mi întotdeauna Dino. În rest, îmi spunea ca toți ceilalți: Românul.

Lucrez la agenție cam de șapte ani. Adică de mai mult timp decât majoritatea colegilor. Cred că șeful îmi apreciază munca. În orice caz au existat mai multe ocazii în care am fost partenerul lui. Treabă de șef.

Mic-burghez înnăscut preferă să rezolve lucrurile importante el însuși. Pentru prieteni, vechi cunoștințe, chestiuni ce presupun discreție. Sau probleme deosebite, periculoase. Astfel, la începutul anilor nouăzeci i-am fotografiat pe ruși când se mai jucau de-a ocupanții, folosindu-și hârburile de mașini pentru contrabandă.

Un amic al șefului ne-a mijlocit cazul. Probabil unul de la BND¹. Unul dintre acei indivizi secretoși, care-și câștigă banii făcând pe grozavii.

Şeful este cam de modă veche, și probabil acesta este motivul pentru care mă ia în serios pe mine, tipul din Balcani. Mi-a povestit odată că tatăl său a fost staționat la Dunăre. La Giurgiu, pe timpul războiului. Avea o pasiune pentru româncile neaoșe. Până și feldmareșalul Paulus era însurat cu o româncă. Dar, după cum se știe, el eșuase la Stalingrad.

Treaba cu Erika a început ca o banală poveste conjugală. Soțul o bănuia de adulter. Prea multe însă nu știa. Era mai mult o bănuială. El, om de afaceri și plecat mai tot timpul. Cu o două locuință în Hamburg. Urma să-i supraveghem soția.

— Vezi dacă afli ceva. Fotografii, tot tacâmul. Iată datele.

Şeful mi-a împins pe masă un dosar subțire. Secretara a zâmbit cu subînțeles când am ieșit. Poate n-ar strica să mă culc cu ea odată, gândi românul din mine.

Dino, te afli în Vest, nu uita regula, m-am gândit și i-am zâmbit cu același subînțeles și totuși inexpressiv. Te rog, fără greșeli! De la început am avut propriile reguli. Comportă-te în aşa fel, încât să nu le devii neplăcut autohtonilor. Cel care a imigrat cu succes nu are voie să exagereze. Deci, nici un fel de conflicte.

Am început să lucrez la caz. Femeie casnică bogată, mă gândeam eu. N-are ce face. Pozele alăturate actelor arătau o femeie atrăgătoare. Avea puțin peste patruzeci de ani. Într-un fel, mi se părea cunoscută. Dar ce dovedește acest lucru? La viața mea am văzut multe chipuri de femei. O adresă în Lichtenfelde. Rutină curată!

Dimineața devreme, mi-am parcat mașina în apropierea casei ei. La un moment dat, tot trebuia să iasă din casă. Azi sau mâine, sau poimâine. Eram un observator răbdător.

Eram ca o broască testoasă. Somnolent, dar îndată treaz dacă era cazul. Acest lucru l-am învățat în toți acești ani și în nenumărate situații similare. Așteptarea făcea parte din mine. Nu mă plăcuseam niciodată. Eram ca și deconectat, parte a timpului mort. Aceasta este tot secretul observației.

Am avut nevoie de patru zile pentru acest caz. În cele patru zile, timp în care soțul ei era plecat în călătorie de afaceri, ea s-a întâlnit de două ori cu un bărbat. De fiecare dată același. Si figura lui mi se părea cunoscută. Dar, de-a lungul carierei mele, am văzut zeci de mii de fețe bărbătești de toate felurile. Pot spune că am văzut toate chipurile bărbătești din lume. Nu m-am mai gândit la asta.

Nu era treaba mea să-mi bat capul cu asta. Trebuia să aflu ce fac împreună, și nu cine sunt. În fond, soțul gelos nu voia decât amănunte picante. Si pe acestea urma să le primească, doar pentru asta eram plătiți.

¹ BND: Bundesnachrichtendienst, adică Serviciul federal de informații (n.tr.)

Femeia și bărbatul au făcut dragoste de fiecare dată. A doua oară am reușit chiar să-i fotografiez printr-o fereastră. Nu în pat, dar îmbrățișându-se. De altfel, am făcut o grămadă de poze cu ei. Pe stradă, în cafenea. Când m-am uitat peste poze, m-a izbit din nou asemănarea femeii cu cineva.

Cineva din România.

Acum știam! Cum de nu-mi dădusem seama mai devreme? Erika, într-adevăr ea era. Trecuse mult de atunci, iar eu am reușit să reprim o mare parte a trecutului meu românesc. Nu mai voiam să mă gândesc la el. Era mai bine aşa.

Da, Erika. Acesta era numele ei. În acte o numeam Parfum. Datorită slăbiciunii ei pentru un anume parfum franțuzesc, nu mai știau care. Am pus rezultatul investigației pe masa șefului. Adulter dovedit. Pe cât se putea. Clientul trebuie să decidă în continuare. Dacă voia divorțul, reluam cazul. Pentru consolidarea dovezilor. Dacă voia să rezolve situația în alt fel cu soția, atunci materialul ajungea în mod sigur.

– OK, Dino, zise șeful.

Iar eu am pornit în căutarea unui cocker pierdut, unul cu totul deosebit, dar gândurile mele erau la Erika. Instinctul meu îmi spunea să-l las băltă, să-l las trecutul în pace. Dar nu l-am ascultat. Un fel de forță lăuntrică, pe care deodată nu o mai puteam stăpâni, m-a făcut să cedezi curiozității mele. Cred că trebuie să fi fost forța sentimentelor reprimate.

Așa că m-am trezit fără nici un motiv anume în KDW¹, la etajul al șaselea, spunându-i Erikăi, care mâncă somon:

– Bună, mă bucur să te văd!

Se uită pieziș la mine. Chipul îi încremeni pentru o clipă, apoi schiță un zâmbet rece.

– Dinu?

Dinu este forma românească a numelui Dino. Așa mă numeam înainte. Pe vremea când trăiam în România.

– Te încumeți să-mi vorbești, zise ea, după tot ce s-a întâmplat.

Am privit-o. Trebuie să fi părut cam nedumerit.

– De voi nu are omul liniște nicăieri. Cum m-ai găsit?

– Pură coincidență, i-am zis eu, Berlinul este mic. Se pare că avem aceleași obișnuințe. Mâna mea arăta spre raionul cu mâncare. Cu antecedentele noastre din Est, nici nu mă miră, am mai adăugat.

A râs.

– Mereu neschimbat, zise ea, același gen de umor.

Se uită scrutător la mine, ca la un amant părăsit de secole. Mă privea de parcă ar fi vrut să se convingă de măsura prosteie pe care am comis-o.

– Acum nu am timp, zise ea. Ne întâlnim cândva? Ca să-mi povestești totul despre tine.

Acesta era genul ei de umor.

– Mâine la ora trei, la cafeneaua Möhring, strigă ea.

– Să de ce ar trebui să cred că vei apărea? am întrebăt-o eu.

– Ca bărbat, trebuie să crezi, mi-a răspuns și a plecat.

Mi-a făcut un semn tandru cu mâna înainte să dispareă în mulțimea indivizilor ahtiați după mâncare și ale căror conturi bancare le permiteau o confortabilă după-amiază târzie.

Am mai stat puțin în raionul de pescărie și mi-am zis: Dino ai făcut o greșeală. Una foarte mare.

Cel puțin îmi spuneam Dino, și nu Dinu.

¹ KDW: Kaufhaus des Westens, celebru magazin universal în Berlinul de Vest. (n.tr.)

Nu m-am întrebat de ce voia Erika să mă întâlnească. De ce dorea în primul rând această întâlnire. Eram prea preocupat de propriile motive. Nici prin gând nu mi-a trecut să întreb de ce această femeie a acceptat atât de rapid și fără probleme să mă întâlnească, după tot ce se întâmplat.

La trei fără zece, mă aflu deja în cafeneaua Möhring și dintr-un motiv oarecare sunt sigur că va veni. Comand o cafea și renunț să citesc ziarul. Nu vreau să ratez venirea Erikăi. Sau poate pur și simplu nu vreau să pierd vizionarea de ansamblu.

Studiez figuranții, cum ziceam înainte. Publicul. Bătrâni inofensivi. Gospodine care își povestesc cele mai noi bârfe, după ce au dat lovitura la magazinele de confecții de pe Ku'damm, doar pentru a se răzbuna pentru ultimele escapade ale soților lor. Tarte cu frișcă, mi se întoarce stomacul. În nici un caz prăjituri în Berlin. Numai cei care s-au săturat de viață ar trebui să mănânce prăjituri aici. Arta cofetăriei din Berlin este dovada grăitoare pentru înclinația inepuizabilă a omenirii de a distrugе prețioasele resurse ale planetei noastre.

Iată că vine. Erika. Și-a legat o șarfă în jurul părului și poartă și o pereche de ochelari de soare. Astă îmi amintește de filmele italienești pe care le-am văzut în adolescență.

– Bună, Gina, i-am zis, sau să-ți spun Sophia?

– Scutește-mă de ticul tău italienesc, zice Erika și își dă jos ochelarii. Este chipul ei, sunt ochii ei, doar paisprezece ani mai tâziu. Paisprezece ani după aventura noastră. O femeie frumoasă.

– N-ai fi crezut că o să ne revedem la Berlin, spun eu.

Nu ștui de ce zic asta. Poate din nedumerire. Sau pentru a porni de fapt discuția.

– Te-a ajutat sfârșitul comunismului să obții libertatea de a călători? întrebă ea cu un mic surâs. Datorez revederea asta revoluției pașnice din Europa de Est? Pardon, zice ea, era să uit că la voi s-a și tras. Se știe deja cine a tras? Te aflai și tu printre teroriștii invizibili, printre extratereștrii misterioși, care sunt răspunzători de moartea concetăjenilor tăi?

Își pune iar ochelarii.

Mă gândesc că spune „la voi” și spune „concetăjenii tăi”, de parcă n-ar fi avut nimic de-a face cu asta, de parcă ea nu ar fi venit din țara aceea compromisă, de care avem să ne rușinăm încontinuu în ochii străinilor.

Chelnerița ia comanda Erikăi, scrie totul corect în carnețelul ei. Stil tipic nemțesc. Folosește, oare, ortografia nouă?

Chelnerița se îndepărtează.

Am așteptat să plece.

Mă uit acum la Erika.

– Am părăsit România în 1986, zic eu încet.

– Ce? spune ea.

– Ca emigrant.

– Tu, ca emigrant! Pare cu adevărat uimitor.

– Da.

Își dă ochelarii jos.

– Te-a adus Lotte, zice ea și privește amuzată ceașca de cafea pe care i-o servește chelnerița.

– Și de atunci stai în Berlin?

– Da, i-am zis eu.

– Și în rest ce faci?

– Lucrez într-o agenție de detectivi.

– Într-o agenție de detectivi!

Erika aproape că și-a răsturnat cafeaua. De râs. Protezele de pe lângă noi încep să clănțească agitate. Erika se potolește.

– Ce-i aşa de noștiri? am întrebă eu.

– Chiar, ce-i aşa de noștiri, repetă Erika imitându-mi vocea. Îmi aruncă o privire scurtă, a cărei severitate nu-mi scapă.

– În acest moment te află într-o misiune, întrebă ea, sau este ceva personal?

– Foarte personal, zic eu. Nu este chiar aşa, dar într-o mare măsură totuși este, ca întotdeauna când bărbații răspund femeilor la astfel de întrebări. Ușa din dos trebuie să fie mereu deschisă.

– Și cum de este personal? întreabă ea în şoaptă.

Nu i-am răspuns.

– Mă mai iubești cumva? întrebă ea deodată, iar pe chipul ei se citea un zâmbet ambiguu.

Mă temeam că va începe iar cu vechea poveste.

– Nu mi-ai pricinuit destule probleme? întrebă ea, dar sună mai mult ca o constatare.

Probleme, mă gândeam, ce fel de probleme? Cred că acum știam care era adevăratul motiv pentru care am vrut să-o întâlnesc. Deși am suprimit povestea, nu am scăpat de ea.

– M-am rănit foarte tare, zice ea.

Vorbește într-un fel pe care nu-l mai înțeleg. Nu prea mai știu ce vrea să spună cu adevărat.

– Hai să vorbim, zic eu.

– Nu, spune ea.

Mesele din jurul nostru sunt goale. Ora de cafea și prăjitură a nemților a trecut.

– Cum îți merge? întreb eu.

– Mai bine decât planificaseră unii.

– Mai ești căsătorită cu neamțul acela?

– Te referi la Dieter. Da, încă mai sunt cu el. Deci nu era doar o căsătorie de formă ca să scap de acolo. Și nici prostituată pentru străini nu eram, plătită în mărci germane.

Nu mai înțelegeam nimic. Acestea erau obișnuitele insulțe ale autorităților aduse femeilor care voiau să plece în Occident prin cerere de căsătorie. De ce repetă asta acum, după paisprezece ani? Și de ce tocmai mie? Știe ceva despre mine?

– S-o lăsăm baltă, zice Erika deodată. Oricum totul a trecut. Eu sunt în Berlin, tu ești în Berlin, rămâne întrebarea: ce vrei de la mine?

– Oare o să te mai văd? întreb eu.

– N-are nici un rost, zice ea.

– O să te mai văd?

– Poate, zice ea. S-a ridicat deja. Și-a pus ochelarii de soare. Pleacă.

Ciao, Gina.

Da, am mai văzut-o. La morgă.

Nici nu am intrat bine pe ușă că Dagmar, secretara, mi-a și zis:

– Te-a căutat Schelski! Vrea să-l suni.

La agenție se știe că Schelski este amicul meu de la Criminalistică. Reprezintă una dintre acele pile prețuite în mod deosebit într-o agenție de detectivi.

Îl cunosc pe Schelski deja de câțiva ani. Partidele de șah și unul dintre cazuri ne-au apropiat. Un bărbat, care era clientul meu, murise pe neașteptate. Au fost unele lucruri de lămurit. Ne-am împrietenit și din când în când am făcut schimb de informații. Ca detectiv particular, ai mai multă libertate și poți ajunge fără probleme în locuri în care „copoi“ nu sunt prea bine primiți.

Ocazional, Schelski îmi făcea, la rându-i, câte un serviciu. Cum se obișnuiește. În Germania, la fel ca și în România.

Ne întâlneam de obicei de două ori pe lună pentru a juca șah. În Tempelhof, unde locuiesc eu, se află o cafenea unde se joacă șah. În cartierul Wedding, unde stă Schelski, nu există aşa ceva. Schelski își aduce tabla de șah cu el la cafeneaua lui preferată de pe malul nordic al râului Spree.

Ne întâlnim când aici, când acolo. Rejucăm renumite partide de șah ale ultimelor decenii dintre Est și Vest. Spasski, Fischer, Gasparov. Lui Schelski îi face o plăcere nebună. El

Miss București

este un berlinez de Vest get-beget. Jucăm aceste partide ale noastre ca și cum am înscena Războiul Rece.

Mă așez la birou, îl sun pe Schelski.

– Dino, zice el, concetăjeanca ta nu a căzut în apă. Nici nu a fost împinsă în apă. Era deja moartă când a ajuns în Stix. Ce zici de asta?

– Ce să zic? îi răspund eu distrat.

– Ai cunoscut-o, constată Schelski.

– De ce crezi asta? Bine, este din România. Dar în România trăiesc 23 de milioane de oameni. Momentan, numai 21,5 de milioane. Chiar dacă este o națiune mică în comparație cu cea germană, nu frecventează toți aceeași cârciumă.

Schelski râde din toată inima.

– Dar nu toate româncele comit adulter în Berlin.

– Nu este româncă, este svaboaică din Banat.

– Scutește-mă de fleacurile astea de emigrant, zice Schelski, din cap până-n picioare comisar și om al realității.

– Știi ceva despre ea?

– Nimic, am lucrat la un caz.

– Știi, zice comisarul Schelski.

Deci l-a stors pe soț, și acesta i-a indicat agenția noastră. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, idiotul de mine. Să-mi fac reproșuri nu ajută, în fond, nu sunt catolic.

– Presupun că soțul tău povestit despre ce a fost vorba, zic eu.

– Și încă cum.

– Oricum, mai mult nu știu nici eu. Cel mai bine este să spui că mai puține pentru un timp că mai îndelungat. Nimic din proprie inițiativă. Acest lucru l-am învățat. Și ce am învățat se află stocat în adâncul creierului meu. Poate fi activat oricând mă aflu la ananghie.

– Cine este bărbatul cu care se întâlnea? întrebă Schelski.

Nu se lasă bătut. Și el își cunoaște meseria.

– Nu știu, nu am mai urmărit cazul. Soțul nu intenționa să divorțeze.